

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

SARAH PINBOROUGH

PRIN OCHII EI

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

București
2019

PARTEA ÎNTAI

1

ATUNCI

Mă ciupesc și spun **SUNT TREAZĂ** o dată pe oră.
Mă uit la mâinile mele. Îmi număr degetele.
Mă uit la ceas (la cel de perete sau la cel de mână),
întorc capul, mă uit înapoi.
Sunt calmă și concentrată.
Mă gândesc la o ușă.

2

MAI TÂRZIU

Era aproape lumină când în sfârșit se terminase. O tușă cenușie pe fundalul cerului. Frunze uscate și noroi i se lipiseră de blugi, iar trupul slăbit îl durea în vreme ce transpirația îi îngheța în aerul rece și umed. Ceea ce fusese făcut nu mai putea fi desfăcut. Un act cumplit de necesar. Un sfârșit și un început contopite acum pentru totdeauna. Se așteptase ca tonurile lumii din jur să reflecte acest lucru, dar cerurile și pământul își păstraseră nuanțele terne, iar dinspre copaci nu se simțea nici un tremur de mânie. Nu se auzea vreun șuier tânguitor al vântului. Nici o sirenă nu urla în depărtare. Pădurea era doar pădure, iar țărâna era doar țărână. Expiră adânc, lung, și constată că era o senzație surprinzător de plăcută. De curată. Zori noi. O nouă zi.

Porni în tăcere spre resturile casei. Fără să se uite în urmă.

3

ACUM

ADELE

Încă mai am pământ sub unghii când David ajunge în sfârșit acasă. Îl simt înțepându-mi pielea iritată, adânc în carne. Mi se întoarce stomacul, storcându-mă de alți nervi, când ușa de la intrare se închide, și pentru o clipă stăm doar și ne uităm unul la altul din capetele opuse ale coridorului lung al noii noastre case victoriene, cu o fâșie de parchet perfect lustruit între noi, înainte ca el să se întoarcă și să pornească, legănându-se ușor, spre camera de zi. Trag adânc aer în piept și-l urmez, tresărind de fiecare dată când tocurile mele lovesc sonor podeaua. Nu trebuie să mă tem. Trebuie să repar totul. Trebuie să reparăm totul.

- Am pregătit cina, spun și încerc să nu par prea stăruitoare. Doar un Stroganoff. Pot să-l păstrez pentru mâine, dacă ai mâncat deja.

El stă cu spatele la mine și se uită la rafturile pe care cei de la firma de mutări le-au umplut deja cu cărțile din cutii. Încerc să nu mă gândesc că a lipsit prea mult. Am strâns resturile de sticlă spartă, am frecat podeaua și m-am ocupat de grădină. Toate dovezile furiei trecute au fost îndepărtate. Mi-am clătit gura după fiecare pahar de vin pe care l-am băut în lipsa lui, ca să nu-i

simtă mirosul. Nu-i place să beau. Doar un pahar sau două, când avem lume în jur. Niciodată singură. Dar în seara asta nu m-am putut abține.

Chiar dacă nu mi-am scos încă tot pământul de sub unghii, am făcut duș, m-am schimbat într-o rochie albastră-cenușie, cu pantofi asortați, și m-am fardat. S-au dus urmele lacrimilor și ale certurilor. Vreau să ștergem totul. Țasta e noul nostru început. Trebuie să fie.

- Nu mi-e foame.

Se întoarce cu fața la mine și văd în ochii lui un dispreț tăcut; îmi reprim nevoia subită de a plânge. Cred că goliciunea asta din privirea lui e mai rea decât furia. Totul, toate lucrurile pe care m-am străduit atât de tare să le construiesc se năruiesc acum. Nu-mi pasă că e beat din nou. Vreau doar să mă iubească așa cum mă iubea înainte. Nici măcar nu observă eforturile pe care le-am făcut după ce a plecat. Cât de ocupată am fost. Cum arăt. Cât am încercat.

- Mă duc să mă culc, îmi spune.

Nu mă privește în ochi și știu că se referă la camera de oaspeți. Au trecut două zile de la noul nostru început, iar el nu vrea să doarmă cu mine. Simt cum fisurile dintre noi se lărgesc iar. În curând nu vom mai putea ajunge unul la celălalt peste ele. Mă ocolește cu grijă și vreau să-i ating brațul, dar mi-e prea teamă de reacția lui. Pare dezgustat de mine. Sau poate că dezgustul lui față de sine însuși radiază spre mine.

- Te iubesc, îi spun încet.

Mă detest pentru asta, iar el nu răspunde; urcă scara nesigur, ca și când eu nici n-aș fi acolo. Îi aud pașii îndepărtându-se și apoi o ușă care se închide.

După o clipă în care mă holbez în gol, la locul în care el nu mai e, și-mi aud inima peticită frângându-se, mă întorc în bucătărie și închid cuptorul. N-o

să păstrez mâncarea pentru mâine. Va avea un gust rău, cu amintirea zilei de azi. Cina e distrusă. Noi doi suntem distruși. Uneori mă întreb dacă nu cumva vrea să mă omoare și să termine cu totul. Să scape de pietroiul care-i atârnă de gât. Poate că și o parte din mine vrea să-l omoare.

Sunt tentată să beau încă un pahar din vinul interzis, dar rezist. Sunt oricum în pragul lacrimilor și n-aș putea să fac față unei alte confruntări. Poate că mâine-dimineață o să fiu iarăși bine. O să înlocuiesc sticla, iar el n-o să-și dea seama că am băut.

Privesc o clipă în grădină, după care sting luminile de afară și mă uit la reflexia mea în fereastră. Sunt o femeie frumoasă. Am grijă de mine. El de ce nu poate să mă mai iubească? De ce viața noastră nu poate să fie așa cum am sperat, așa cum am vrut, după tot ce am făcut pentru el? Bani avem o sumedenie. El are cariera la care a visat. Eu n-am făcut decât să încerc să fiu soția perfectă și să-i ofer o viață perfectă. El de ce nu poate lăsa trecutul să dispară?

Îmi permit alte câteva minute de autocompătimire în timp ce șterg și lustruiesc blaturile din granit, iar pe urmă inspir adânc și mă adun. Trebuie să dorm. Să dorm bine. O să iau o pastilă și o să uit de mine. Mâine va fi altceva. Trebuie să fie altceva. O să-l iert. Întotdeauna o fac.

Îmi iubesc soțul. L-am iubit din clipa în care l-am văzut și niciodată n-o să mi se stingă dragostea pentru el. La asta n-o să renunț. Nu pot.

4

LOUISE

– „Fără nume, bine? Fără slujbe. Fără discuții anoste despre viață. Hai să vorbim despre lucruri reale.“

– Chiar asta ai zis?

– Da. Mă rog, nu chiar, răspund eu. El a zis-o.

Simt cum îmi ard obraji. Chestia asta sunase romantic la ora patru și jumătate după-amiaza cu două zile în urmă, cu primul cocktail Negroni ilicit al zilei, însă acum pare ceva extras dintr-o tragicomedie romantică de duzină. Femeie de treizeci și patru de ani intră într-un bar și e vrăjită de bărbatul visurilor ei, care se dovedește a fi noul ei șef. Oh, Doamne, îmi vine să mor de cât de jalnic sună. Ce aiureală!

– Sigur că *el* a zis-o! exclamă Sophie râzând, după care încearcă imediat să se stăpânească. „Fără discuții anoste despre viață.“ Cum ar fi, de pildă, micul detaliu că sunt însurat. Scuze, adaugă ea, văzându-mi expresia. Știu că nu e tocmai amuzant, dar într-un fel e. Și știi că ți-ai ieșit din mână când vine vorba despre bărbați, dar cum a fost posibil să nu-ți dai seama *din replica asta* că e însurat?! De chestia cu șeful cel nou, hai, te iert. Țsta a fost, pur și simplu, ghinion.

– Chiar nu e amuzant, ripostez eu, zâmbind totuși. Oricum, bărbații însurați sunt specialitatea ta, nu a mea.

– Adevărat.

Știam că Sophie avea să mă ajute să mă simt mai bine. Ne distrăm când suntem împreună. Râdem. E actriță de meserie – deși niciodată nu discutăm despre faptul că de ani buni n-a jucat decât în două producții TV defuncte – și, în ciuda aventurilor ei amoroase, e măritată parcă dintotdeauna cu un producător muzical. Ne-am cunoscut la cursurile prenatale și, cu toate că viețile noastre sunt cum nu se poate mai diferite, ne-am înțeles bine. Iar acum, șapte ani mai târziu, încă mai bem vin împreună.

– Dar acum ai ajuns și tu ca mine, adaugă ea, făcându-mi cu ochiul. Te culci cu un bărbat însurat. Deja nu mai am o părere chiar atât de proastă despre propria-mi persoană.

– Nu m-am culcat cu el. Și nu știam că e însurat.

Ultima parte nu e tocmai adevărată. La sfârșitul serii începusem deja să bănuiesc. Apăsarea insistentă a trupului lui pe al meu când ne-am sărutat, amețiți de gin. Apoi retragerea bruscă. Privirea vinovată din ochii lui. Scuzele. „Nu pot să fac asta.“ Toate indiciile erau acolo.

– În regulă, Albă-ca-Zăpada. Mă bucur și eu că a fost cât pe-acți să ai parte de acțiune. Cât a trecut deja?

– Chiar nu vreau să mă gândesc la asta. Să fiu și mai deprimată n-o să-mi fie de ajutor în situația de acum, replic eu și mai iau o înghițitură de vin.

Am nevoie de o țigară. Adam e în pat deja, dormind dus, și n-o să facă ochi înainte de micul dejun și de școală. Pot să mă relaxez, deci. Nu are coșmaruri, nu e somnambul. Slavă Domnului că mai există și mici fericiri!

– Și, oricum, vina e numai a Michaeliei, reiau eu. Dacă ar fi anulat *înainte* să ajung acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Dar pe undeva Sophie are dreptate. A trecut mult timp de când nici măcar n-am mai flirtat, nicidecum să mă cherchelesc și să sărut un bărbat. Viața ei e cu totul altfel. E înconjurată mereu de oameni noi și interesanți – genul creativ, indivizi care se simt mai liberi, beau până la ore târzii și trăiesc ca niște adolescenți. Faptul că sunt o mamă singură care abia-și câștigă pâinea în Londra ca secretară a unui psihiatru nu-mi oferă cine știe câte ocazii să uit de precauție și să ies în oraș în fiecare seară cu speranța că voi întâlni pe cineva – pe oricine, nu neapărat pe „El”; iar de Tinder sau Match, ori de alte site-uri de matrimoniale n-aș putea să mă apropiu. M-am cam obișnuit să trăiesc pe cont propriu. Și să las partea cealaltă în așteptare deocamdată. Un deocamdată care se transformă treptat într-un mod de viață ales nu tocmai chibzuit.

Sophie scoate un joint din buzunarul de sus al jachetei de velur roșu.

– Asta o să te înveselească. Ascultă-mă pe mine, totul o să ți se pară mult mai amuzant după ce o să ne afumăm. Și apoi, văzându-mi expresia ezitantă, zâmbește larg și adaugă: Haide, Lou! E o ocazie specială. Te-ai descurcat excelent. Te-ai mozelit cu noul tău șef însurat. Chestia asta e genială! Ar trebui să găsești pe cineva care să facă un film după ea. Pot să joc eu rolul tău.

– Bine. Tot o să am nevoie de bani când o să fiu concediată.

Nu pot să-i rezist lui Sophie și nici nu vreau, așa că în scurt timp stăm amândouă pe balconul mic al apartamentului meu și mai mic, cu vin, chipsuri și țigări la picioare, trecându-ne iarba de la una la alta și chicotind.

Spre deosebire de Sophie, care nu știu cum, dar izbutește să rămână pe jumătate adolescentă, să fumez marijuana nu face parte din programul meu obișnuit de viață – n-ai nici timp, nici bani pentru asta când trebuie să te descurci de una singură –, dar răsul e mai bun decât plânsul, așa că trag cu sete în piept fumul dulce și interzis.

– Numai ție putea să ți se întâmple una ca asta, zice ea. Te-ai ascuns?

Încuviințez din cap și zâmbesc la umorul amintirii văzute prin ochii altcuiva.

– Nu mi-a venit în minte nimic altceva. Am fugit în toaletă și m-am închis acolo. Când am ieșit, el plecase deja. Abia de mâine începe. Venise doar pentru ca doctorul Sykes să-i prezinte clinica.

– Împreună cu soția.

– Mda, împreună cu soția.

Îmi amintesc cât de bine arătau împreună în momentul acela oribil în care mi-am dat seama. Un cuplu splendid.

– Și cât ai stat acolo, în toaletă?

– Douăzeci de minute.

– Oh, Lou!

Urmează o pauză, după care ne hlizim amândouă, amețite de vin și de iarbă, iar o vreme nu mai pot să mă opresc.

– Aș vrea să-ți fi văzut mutra atunci! exclamă ea în cele din urmă.

– Mda, ei bine, eu nu-mi doresc să văd ce mutră o să faci *el* când o s-o vadă pe a mea.

Sophie ridică din umeri.

– Dar el e cel căsătorit! Lui trebuie să-i fie rușine. Ție nu-ți poate reproșa nimic.

Mă absolvă ea de vină, dar eu tot o simt agățată de mine, împreună cu stupefacția. Lovitura în plex pe care am simțit-o când am zărit-o pe femeia de lângă el înaintea s-o zbughesc să mă ascund. Superba lui soție. Elegantă. Brunetă, cu tenul măsliniu à la Angelina Jolie. Cu un aer de mister. Extraordinar de zveltă. La polul opus față de mine. Imaginea ei mi s-a întipărit în minte. Pe ea nu mi-o pot închipui panicându-se și ascunzându-se de *cineva* într-o toaletă. Chestia asta m-a usturat așa cum n-ar fi trebuit să mă usture – nu după o după-amiază de beție, și nu doar fiindcă încrederea în mine îmi atinsese cele mai joase cote.

Chestia e că tipul mi-a plăcut – chiar mi-a plăcut. Și nu pot să-i povestesc lui Sophie despre asta. Că n-am mai vorbit de multă vreme cu cineva așa cum am vorbit cu el. Ce bine m-am simțit flirtând cu cineva care flirta cu mine și cum uitasem ce incitantă e emoția aceea a ceva potențial nou. Viața mea e, ca regulă generală, o abureală de rutină nesfârșită. Îl trezesc pe Adam și-l duc la școală. Dacă e zi de lucru și vreau să încep devreme, îl duc să ia micul dejun în clasă. Dacă nu lucrez, îmi petrec o oră sau două colindând magazinele cu preț redus după haine de designer la mâna a doua care să facă față cerințelor de șic subtil costisitor ale clinicii. Pe urmă gătesc, fac curat și ceva cumpărături până când vine Adam acasă, după care urmează teme, ceai, baie, poveste de seară, culcat pentru el, vin și un somn neodihnitor pentru mine. Iar când el merge la tatăl lui în weekend, sunt prea obosită ca să fac altceva decât să zac în pat și să mă uit la tâmpenii la televizor. Ideea că asta ar putea fi viața mea până când va împlini Adam cincisprezece ani sau ceva pe acolo mă îngrozește atât de tare, încât nu mă gândesc la ea. Dar întâlnirea cu *tipul de la bar* mi-a reamintit ce grozav

e să *simți* ceva. Ca femeie. M-a făcut să mă simt vie. Mi-a trecut chiar prin minte să mă întorc la barul ăla ca să văd dacă el a venit să mă caute. Dar sigur că viața nu-i o comedie romantică. Iar el e însurat. Și eu am fost o proastă. Nu sunt sarcastică, sunt doar tristă. Și nu pot să-i spun lui Sophie nimic din toate astea, fiindcă pe urmă m-ar compătimi și nu vreau așa ceva; în plus, e mai ușor dacă iau totul în răs. Fiindcă e de răs. Doar nu stau acasă și-mi plâng singurătatea în fiecare seară, de parcă nici o femeie n-ar putea fi întregă fără un bărbat. În general, sunt destul de mulțumită. Sunt matură. Aș fi putut nimeri mult mai rău. A fost o greșeală și trebuie să mi-o asum.

Iau o mână de Doritos, iar Sophie face la fel.

– Rotunjimile sunt noua suplețe, decretăm la unison înainte de a ne îndesa chipsurile în gură, cât pe ce să ne înecăm de răs.

Mă gândesc la mine ascunzându-mă de el în toaletă, panicată și nevenindu-mi să cred. Chiar e amuzant. Totul e amuzant. Poate că nu va mai fi la fel de amuzant mâine-dimineață, când va trebui să dau ochii cu realitatea, dar deocamdată pot să fac haz. Dacă nu de propriile gafe, atunci de ce mai poți să râzi?

– De ce-o faci? o întreb mai târziu, când sticla de vin zace goală între noi și seara se apropie de sfârșit. De ce ieși cu alții? Nu ești fericită cu Jay?

– Ba sigur că sunt. Îl iubesc. Și doar n-o fac *tot timpul!*

Chestia asta e probabil adevărată. La urma urmei, e actriță; uneori exagerează doar așa, pentru efectul dramatic.

– Dar de ce-o faci totuși?

În mod ciudat, ăsta nu e un subiect despre care să fi vorbit prea mult. Ea știe că mă simt stânjenită, nu